

Van olyan szakasza a Nagy-Küküllőnek, hogy az egész ország horgásztársadalma a csodájára jár, évente öt versenyt is tartanak Zeteváralja mellett – de Keresztúrtól a víztározóig találunk olyan horgászokat is, akiknek elvonási tünetet okoz, ha minden nap nem vihetnek haza legalább öt kiló halat.

Gotthárd Ferenc Alpártól, a Nagy-Küküllő Vadász és Sporthorgász Egyesület 34 éves halőrétől tudjuk mindezeket, akit elkísértünk egy munkás délelőttjén. Szerencséjére – vagy balszerencsénkre? – egyetlen orvhalászt sem találtunk, de horgász-történetet, haleldugó cseleket és viselkedési formákat bőven hallottunk tőle.

Nem vert meg senkit, de őt sem

Ferenc gyerekkora óta horgászik – mint mondja, versenyezni soha nem szeretett, alig néhányon vett részt, mert az nem izgatja. Szombatfalván nőtt fel, le-leszökött a Küküllőre horgászni, amit annyira megszeretett, hogy már huszonéves korában a Nagy-Küküllő Horgász és Vadász Egyesület önkéntese lett, három éve pedig fő állásban az egyesület alkalmazottja.

nyákiént

szegény ember bünteti meg a vízparton

Eldugja, mint orvhorgász a halat

Nem akarunk ötletet adni, de leírjuk, hogy Ferencet például mivel nem lehet átverni. Sok horgász, ha a megengedettnél több halat fog – vagy méret alattiakat, ez a gyakoribb eset – és azt mind haza is akarja vinni, **a parton eldugja**.

Legegyszerűbb módszerrel elássa, követ tesz rá – ezt viszont aránylag könnyen észre lehet venni. Nehezebb módszer, hogy a horgász kivágja egy műanyagpalack felső részét, a ronggyal körütekert halat pedig a palackba helyezi – a hal így vergődés közben hiába üti a palack falát, az nem hallatszik. Ferenc egy ellenőrzésnél a horgász hely környékét is alaposan átnézi, hiszen nem egyszer fordult elő, hogy több, méreten aluli halat talált meg így.

Szép déverek vannak a tóban

A víztározót körbejárva több horgásszal is találkoztunk – Ferenc mindenkihez odament, bemutatta a nyakában hordott igazolványát, elkérte az engedélyeket, megnézte a kifogott halakat.

Mindenki hibás, csak a horgász nem

A peches, dühös, frusztrált horgász szerint minden minden és mindenki hibás, ha nincs kapás. Ha nincs meg a napi öt kiló paduc a Küküllőből, akkor mindennel baj van. Ha a nap süt, az a baj, ha nem süt, az is baj, továbbá hibás maga a hal, illetve még a víz is, sőt ha fúj a szél, akkor az a baj, de ha nem fúj, úgy az sem jó. Ha halat telepít az egyesület, az a baj, ha nem, akkor az a baj, mert minden nap és mindenki baj van: a halórral, az egyesülettel, a vízzel, „Benzárdal”, az elnökkel, a halakkal, a patakkal, a tóval, a gáttal – mert „ti basztassátok a vizet Benzárdal, s a paducokra nem kel ki”.

Amikor két ilyen atyafi összekeerül és a halór előtt kezdenek szidni mindent és mindenkit, filmbeillő történetek jönnek elő. Közben meg megszületnek a horgászlegendák, a mítoszok az „ekkora” meg az „akkora” halakról, amiket állítólag kifogtak vagy (jobb esetben) visszajuttattak. S különben is, az ilyen horgásznak ne mondjanak meg semmit, mert ő csak tudja – elvégre harminc éve „halászik”.

A húshorgászok és a többiek

Gotthárd Ferenc Alpár szerint **a legnagyobb gondot az ún. húshorgászok okozzák** – ezek azok az emberek, akik azt gondolják, hogy annyi halat foghatnak, amennyit akarnak. Talán hihetetlen, de többjük „rendelésre dolgozik”: ezt úgy kell elképzelni, hogy a szomszédnak, a rokonnak, a kocsmába a pincérnek pénzért viszik a halat.

Ezek az emberek semmitől sem riadnak vissza, csak az a céljuk, hogy a fent említett módszerekkel **minél több és szebb halat fogjanak ki a folyóból vagy a víztározóból.**

A Nagy-Küküllő alsó, székelyudvarhelyi szakaszán (kb. a Borsairét utcával szemben, a gyümölcsös alatt) is végigsétálunk – az egyik helyen egy idős hölgy horgászik, távolabb pedig három fiatal. Az engedélyük rendben van, egyelőre sajnálkoznak, hogy nem sikerült fogniuk semmit, de a parton, ahol ültek, összegyűlt néhány italos palack.

Ferenc felszólítja őket, hogy vigyék magukkal ezeket, amikor mennek – van néhány tőlük egy pár méterre is, de azt mondják, nem ők tették oda, nem ők ittak belőle. Sajnos a civilek bármennyire is aktívak, ami a medertakarítást illeti, szemét mindig van a partokon.

